

A 12. A osztály kirándulása 2019-ben

Mivel végzős osztályként idén a hagyomány szerint Erdélybe utazunk, nem terveztünk nagy kaliberű osztálykirándulást. Így a két napot Budapesten, illetve Mártélyon töltöttük.

Csütörtök kora reggelén vonatpótló buszra szálltunk (kisebb-nagyobb vicces csetlés-botlást követően), majd Szegedről vonattal indultunk a fővárosba.

Délelőtt a Szépművészeti Múzeumba mentünk el, ahol – hogy mindenki figyelme biztosan le legyen kötve – osztályfőnökünk egy interaktív feladatlappal bátorította az osztályt a múzeum bejására. Az ókori Egyiptom, Róma és Görögország mellett, többek között betekintést nyerhettünk a 14-16. század festészetébe, illetve egy kis szobrászatba is.

Ezután közkívánatra meglátogattuk a földkerekség állatait a Fővárosi Állatkertben. Lévén, hogy legbelül mi magunk is hazatértünk, végre kiélhettük az iskolai etikettbe fojtott állati ösztöneinket. Szerencsére mindenkit sikerült egybeterelni a megbeszélte időpontban, így feltöltődve és kellemesen elfáradva sétáltunk vissza a Nyugatihoz. Természetesen nem hagytuk ki a szokásos barangolást a West Endben, mindenkinek volt ideje rendelni egy adag gyorsételt az útra. Estefelé haza is értünk, hogy még egy szemhunyasnyit alhassunk másnapra.

Péntek reggelén a Mártélyi út torkolatánál találkoztunk, lóhát helyett biciklilhátan. Mindenki kitekért a saját tempójában, majd a holtág mellett letáborozva előkészítettük a terepet a főzéshez. Külön köszönet jár a mártélyiaknak (Gede Júlia, Mihály László Mátyás, Tordai Tegze), akik nélkül nehéz lett volna minden apró-cseprő dolgot megoldani. Mindenek felett pedig köszönjük Kisalbert Trisztánnak, hogy egy mennyei paprikáskrumplit rittyentett az osztálynak.

A kiadós ebéd, kártyacsaták, sport és pihentető beszélgetés után az osztály nagy része hazament, néhányan azonban még komoly megmérettetésben vettünk részt: szintén Trisztán jóvoltából összevetettük erőnket a mártélyi paintball pályán. Csúrom festékesen, de dicsőséggel szereltünk le, s mentünk haza.

E két nap az apró örömök jegyében telt. Nem volt hosszú, mégis helyet foglalhat nyolc évünk kirándulásainak ékszerdobozában.

Mindemellett tükön ülve várjuk az erdélyi utat, és ugyanilyen izgatottsággal ostromoljuk Márta nénit a kérdéseinkkel. Ezúton, immár utoljára is megköszönjük neki és Marianna nővérnek a szervezést és kíséretet.

Nagy Viktória